

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1766

София, 08.02.2018

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в закрито заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:МИЛКА ПАНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ:НАТАЛИЯ МАРЧЕВА
ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ
МАРИЕТА МИЛЕВА
ТОДОР ТОДОРОВ

при секретар
на прокурора

и с участието
изслуша
докладваното

от съдията МАРИЕТА МИЛЕВА
по адм. дело № 1237/2018. 📁

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частни жалби на сдружение [ЮЛ], [населено място], на Д. В. В. и на Д. Г. Д. против определение от 29.11.2017 г. по адм. дело № 13132/ 2017 г. на Върховния административен съд, шесто отделение, в частта, в която са отхвърлени жалбите на сдружението и на физическите лица против разпореждане от 19.10.2017 г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл. 60, ал. 4 АПК е допуснато предварително изпълнение на решение № 3-3/ 19.10.2017 г. на същия административен орган, с което е одобрено осъществяването на инвестиционно предложение „Подобряване на трасето на Лот 3.2 на автомагистрала „Струма“ по източен вариант Г 10.50“, с възложител Агенция [фирма]. Жалбоподателят Д. поддържа, че определението е постановено в противоречие с материалния закон, при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и е необосновано, без да излага конкретни съображения. Моли да бъде обявено за нищожно, евентуално обезсилено или евентуално отменено.

Жалбоподателите сдружение [ЮЛ] и Д. В. поддържат, че определението е постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон, тъй като тежестта на доказване е неправилно разпределена и са нарушени чл. 6, чл. 8 и чл. 13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. На стр. 6-10 от жалбата излагат съображения за неблагоприятното засягане

на човешкото здраве и други фактори от решението, с което е одобрено изграждане на Национално хранилище за отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци. Молят определението да бъде отменено и жалбата против разпореждането за предварително изпълнение – уважена, като делото се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание. Молят на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България съдебният състав да сезира Конституционния съд за „преценка съобразността на чл. 60, ал.1 АПК с чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Ответникът – министърът на околната среда и водите оспорва частната жалба на Д.. По останалите частни жалби не изразява становище.

Като взе предвид изложеното в частните жалби и данните по делото настоящият петчленен състав на Върховния административен съд, констатира следното:

Частните жалби са допустими. Същите са подадени в срока по чл. 230 АПК, против съдебен акт, който в тази част подлежи на оспорване и от страни, за които съдебният акт е неблагоприятен. С оглед подробните становища на страните, изразени писмено, касационният характер на производството и по аргумент от изричния текст на чл. 60, ал. 4 АПК, според който жалбите против разпорежданията, с които е допуснато предварително изпълнение на административен акт се разглеждат и от първата инстанция в закрито заседание, настоящият петчленен състав намира, че не се налага разглеждане на делото в открито съдебно заседание и исканията на жалбоподателите В. и на сдружение [ЮЛ] в този смисъл са неоснователни.

Разгледани по същество, частните жалби са неоснователни.

Доводът на жалбоподателя Д. за нищожност на определението на тричленния състав на Върховния административен съд, шесто отделение, в оспорената част, е неоснователен. Съдебният акт в тази част отговаря на всички изисквания за валидност – същият е постановен от съдебен орган, функциониращ в надлежен състав, издаден е в съдебно производство по оспорване на административен акт, в състав от един трима съдии съгласно нормата на чл. 165 АПК. Определението е изготвено в писмена форма, с всички необходими реквизити и е подписано от членовете на съдебния състав. Същото е постановено от родово компетентен съд в рамките на правораздавателната власт на съда съгласно чл. 132, ал.2, т. 2 АПК. Поради това настоящата инстанция приема, че определението на тричленния състав в оспорената част не разкрива пороци, свързани с овластяването на съда да разрешава правни спорове, с формирането на състава, формата на съдебния акт и с

изразената воля, поради което не е нищожно.

Доводът на Д. за недопустимост на оспорения съдебен акт също е неоснователен, тъй като производството пред тричленния състав на Върховния административен съд е образувано по жалби, подадени в срок, от лица с правен интерес против подлежащ на оспорване административен акт (чл. 60, ал. 4 АПК).

Останалите възражения на частните жалбоподатели също са неоснователни. Правилно тричленният състав на Върховния административния съд приема, че не са налице основания за отмяна на разпореждането, с което министърът на околната среда и водите допуска предварително изпълнение на свое решение № 3-3/ 19.10.2017 г., с което е одобрено осъществяването на инвестиционно предложение „Подобряване на трасето на Лот 3.2 на автомагистрала „Струма“ по източен вариант Г 10.50“, с възложител Агенция [фирма]. Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 административният орган може да постанови разпореждане за предварително изпълнение на административен акт, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, в защита на особено важни държавни или обществени интереси или ако от закъснението на изпълнението могат да настъпят значителни вреди. В случая правилно тричленният състав приема, че изброените предпоставки са изпълнени и с оглед съображенията на органа, мотивирали допуснатото предварително изпълнение, достига до законосъобразния извод, че предварителното изпълнение се налага в защита на особено важни държавни и обществени интереси. Аргументирано е преценено, че обсъжданият участък от магистрала „Струма“ има изключително значение за интегрирането на националната транспортна инфраструктура в европейската транспортна мрежа. Отчетени са характеристиките на пътната артерия като средство за връзка между плавателния път на река Дунав и Егейско море, транспортната натовареност на този пътен участък, обстоятелството, че с изграждането на трасето приключва строителството на цялата магистрала, както и поетите от Република България международни ангажименти във връзка със сроковете за строителство. На тази база законосъобразно е отчетен балансът между обществения и частния интерес, като е взето предвид, че жалбоподателите не установяват възможно настъпване на значителни или трудно поправи вреди, свързани с предварителното изпълнение, както и обстоятелството, че своевременното изграждане на последния участък от автомагистрала „Струма“ ще се отрази благоприятно на националната транспортна инфраструктура, ще облекчи натоварения

автомобилен трафик в района, ще подобри възможностите за връзка в посока север- юг и ще създаде условия за по- бързо и безопасно пътуване.

Възраженията на частните жалбоподатели сдружение [ЮЛ] и на Д. В., че тежестта на доказване е неправилно разпределена, също са неоснователни. Тричленният състав законосъобразно приема, че след като предпоставките по чл. 60, ал.1 АПК за допускане на предварително изпълнение са установени от административния орган, то в тежест на жалбоподателите е да докажат, че от предварителното изпълнение биха могли да настъпят значителни или трудно поправими вреди. Този извод следва от разпоредбата на чл. 170 АПК и от общия принцип на чл. 154, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения. В случая доказателства за възможни сериозни негативни последици от предварителното изпълнение не са ангажирани от жалбоподателите, въпреки твърденията в този смисъл.

Доводите за нарушение на чл. 6, § 1, на чл. 8 и на чл. 13 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, също са неоснователни. Текстът на чл. 6, §1 от конвенцията предвижда, че всяко лице при определянето на неговите граждански права и задължения има право на справедлив процес. В случая това право е гарантирано и осъществено съобразно действащите процесуални норми на вътрешното законодателство. Разпоредбата на чл. 13 от конвенцията също не е нарушена, тъй като са осигурени ефективни правни средства за защита - разпореждането за допускане на предварително изпълнение подлежи на съдебен контрол и всички доводи и възражения на страните са разгледани от съд, в производство пред две съдебни инстанции. Нормата на чл. 8 от конвенцията се отнася за правото на личен и семеен живот, поради което е извън предмета на настоящото производство.

Останалите съображения на жалбоподателите В. и на сдружение „За земята- достъп до правосъдие“, свързани с изграждането на Национално хранилище за отработено ядрено гориво и радиоактивни отпадъци са извън предмета на настоящото производство и не следва да бъдат обсъждани.

Поради всичко изложено настоящата инстанция приема, че не са налице основания за отмяна на определението в оспорената част. Същото е постановено в съответствие с материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

Искането на жалбоподателите сдружение „За земята- достъп до правосъдие“ и Д. В. за сезиране на Конституционния съд по реда на чл.

150, ал. 2 от Конституцията на Република България за „преценка съобразността на чл. 60, ал.1 АПК с чл. 6, § 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи“ е неоснователно. Първата норма е с процесуален характер и е свързана с правомощия на административния орган, а нормите на конвенцията се материалноправни и засягат човешки права и свободи. Отделен и въпросът доколко разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията може да бъде приложена по отношение на международни актове. С оглед изложеното искането следва да се отхвърли.

По тези съображения Върховният административен съд, петчленен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение от 29.11.2017 г. по адм. дело № 13132/2017 г. на Върховния административен съд, шесто отделение, в частта, в която са отхвърлени жалбите на сдружение „За земята- достъп до правосъдие“, Д. В. В. и на Д. Г. Д. против разпореждане от 19.10.2017 г. на министъра на околната среда и водите, с което на основание чл. 60, ал. 4 АПК е допуснато предварително изпълнение на решение № 3-3/19.10.2017 г. на същия административен орган, с което е одобрено осъществяването на инвестиционно предложение „Подобряване на трасето на Лот 3.2 на автомагистрала „Струма“ по източен вариант Г 10.50“, с възложител Агенция [фирма].

ОТХВЪРЛЯ искането на сдружение [ЮЛ] и на Д. В. В. за сезиране на Конституционния съд за „преценка съобразността на чл. 60, ал.1 АПК с чл. 6, § 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи“.

Определението е окончателно.